

[Axel Kristensen.]

Jeg har en statistik her, som jeg gerne vil anføre. Her i København, i hovedstaden, steg lønningerne for faglærte 3 kr. 85 øre fra 1953 til 1962. Dette fordeler sig således: 83 øre på dyrtidsregulering i den periode, 86 øre på overenskomstmæssig lønstigning, men 2 kr. 16 øre på lønglidning. For de ufaglærte — jeg ved godt, at man ikke kan sige, alle ufaglærte er lavtlønnede, men forskellen i de to grupper giver alligevel et billede — ligger det således, at dissers løn steg med 3 kr. 4 øre mod de faglærtes 3 kr. 85 øre i den samme årrække. De to gruppers løn er selvfølgelig steget lige meget som følge af dyrtidstillæg, nemlig 83 øre — det er derfor, Dansk Arbejdsmands Forbund klamrer sig til dyrtidsordningen, idet den ikke er procentvis, men giver lige så meget til den højtlønnede som til den lavtlønnede; hvis den var procentvis, var det ikke således. Overenskomstmæssigt steg lønningerne for de lavtlønnede 1 kr. 7 øre — altså 21 øre mere end for de faglærte — men i lønglidning fik de kun 1 kr. 14 øre mod de faglærtes 2 kr. 16 øre. Slutresultatet blev, selv om man ved overenskomst havde givet de lavtlønnede lidt mere, at de faglærtes løn steg 80 øre mere end de lavere lønnede ufaglærtes løn.

Derfor siger jeg: venstre vil gerne være med til at klare det for de lavtlønnede, men det kan ikke nytte noget, at vi accepterer en løsning, der ikke er nogen løsning for de lavtlønnede, før man kan få gennemført en fornuftigere ordning med friere arbejdsret. De skal arbejde til overenskomstmæssige lønninger, ikke under. Jeg vil ikke have dem til at konkurrere om at trykke de overenskomstmæssige lønninger, men ønsker blot, at de skal have lov til at gå hen og arbejde, hvor de vil, således at arbejdskraft ikke bliver en mangelvare på visse områder. Indtil da kan det være rimeligt at klare det f. eks. ved børnetilskud, som jeg har nævnt, fordi det virkelig hjælper dem, der har hårdest brug for det, nemlig dem, der har børn.

Jeg mener hermed også at have svaret den højtærede statsminister ganske klart. Jeg forstår efterhånden statsministeren sådan, at han ikke tror på forhandling. Vi har vist forhandlingsvilje. Vi har erklæret os rede til at tage et medansvar, også for ting,

som vi ikke synes er rigtige og rimelige, under forudsætning af, at vi gennem en forhandling kan opnå sådanne resultater, at vi tror på, at det kan nytte, men vi vil ikke have medansvar for et diktat, om hvilket vi i dag har kunnet påvise, at det har afgørende fejl.

Henry Christensen: Ja, jeg opsnappede en bemærkning af den højtærede finansminister, om det kunne tænkes, at jeg sagde lidt til finansministeren, og jeg skal endnu en gang føje finansministeren i hans fødselsdagsønsker og begynde med nogle bemærkninger til ham.

I og for sig kunne det være fristende at gå ind på mange af de bemærkninger og synspunkter, den højtærede finansminister fremsatte i sin tale. Jeg kan måske gøre den kritiske bemærkning, at det nok havde været rimeligt over for arbejdet her i folkettingen — ikke mindst når man tager hensyn til de bemærkninger, den højtærede statsminister senere gjorde om ønsket om at gennemføre en ganske voldsom forcering — om den højtærede finansminister straks, da han fremsatte sit lovforslag om bunden opsparring, som grundlag for tingets drøftelse og stillingtagen havde givet det en lang række af de oplysninger, som ministeren nu gav. Nogle af disse oplysninger kender de af tingets medlemmer, som er medlemmer af finansudvalget, en række andre af dem har vi ikke kunnet kende på forhånd. Det havde været rimeligt af hensyn til arbejdet i det høje ting, ikke mindst når vi står over for regeringens egne krav, om man havde taget dette hensyn, om finansministeren altså havde gjort sin fremsættelsestale noget mere grundig og noget mere fyldestgørende, end tilfældet altså blev.

Både i den højtærede finansministers og i det ærede medlem hr. Hans Rasmussens taler fik vi igen en række bemærkninger om det, man kalder aftalen eller forliget eller anden del af forliget eller skattereformen. Regeringen bebrejder på ny oppositionen, at den skattereform, man sidste år endes om at gennemføre, vil oppositionen nu ikke være med til at fravige. Over for dette må jeg gentage et par bemærkninger og et par synspunkter.

Det er rigtigt, at vi i forliget aftalte, at vi